

и другия пѣтелъ се събиратъ по купчини кокошки, плахи, очудени. На двора, съ две-три пуйки, се показва пуякътъ. Той чувствува, че е станало нѣщо, но не разбира какво е. При все това той не може да търпи, щото вниманието да е насочено върху другиго, смѣта се засегнатъ въ своята си честь и захваща да се надува. Надуе се, надуе, спусне крила по земята и пукне. Следъ туй на най-малкия звукъ, отъ гдето и да иде, отговаря: гуль-гуль-гуль! И пакъ се надува. *до*

Ерофимъ гледа пуяка, но не изпуска отъ очи и друго: по стълбитѣ съ тихи кадифяни стѣпки слиза котката. Тя е сива, съ черни напрѣчни рѣзки като на тигрица. Поспира се, удря се съ опашката си, трѣпки минаватъ по тѣлото ѝ. Нѣколко врабчета се боричкатъ и цвѣрчатъ въ бурена. Котката се присламчва, дебне, намѣства краката си, за да е готова и да се хвърли отведнажъ. Но врабцитѣ я усѣщатъ: „чъртъ, чъртъ! — викатъ. — Пазете се, котка!“

На чардака излиза Галунка. Въ сжщия мигъ кукумявката се обажда отъ покрива на дама. Най-напредъ пзпищява грозно, пронизително, каточе я душатъ, после занарежда: — куку-мявъ! куку-мявъ!

— Проклетницата! — казва Галунка. — Нѣма за нея друго мѣсто.

Кукумявката не е много далечъ, сива като